

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 12 kwietnia 2017 r.

Poz. 3298

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.176.2017.6 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 29 marca 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.)

orzekam

nieważność uchwały nr XXVI/149/2017 Rady Miejskiej w Pogorzeli z dnia 16 lutego 2017 r. „w sprawie: Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Pogorzela” – ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała nr XXVI/149/2017 Rady Miejskiej w Pogorzeli z dnia 16 lutego 2017 r. „w sprawie: Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Pogorzela” została podjęta na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2016 r. poz. 250 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”.

Przedmiotowa uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 27 lutego 2017 r.

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały stwierdził, co następuje:

Rada Miejska w Pogorzeli w załączniku do uchwały nr XXVI/149/2017 z dnia 16 lutego 2017 r. przyjęła Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Miasta i Gminy Pogorzela zwany dalej „regulaminem”, po zasięgnięciu opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gostyniu.

Wskazana uchwała stanowi akt prawa miejscowego i podlega publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy, regulamin winien określać szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących: prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób, co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a, uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniemi i warsztatami naprawczymi; rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu: średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach, liczby osób korzystających z tych pojemników; częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego; innych wymagań

wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami; obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku; wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach; wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Zagadnienia wymienione w art. 4 ust. 2 ustawy stanowią katalog zamknięty. Innymi słowy Rada Miejska w Pogorzeli w regulaminie utrzymania czystości i porządku, winna odnieść się do wszystkich wyżej wyliczonych elementów, które są zarazem jedynymi dopuszczalnymi prawnie elementami, jakie powinien zawierać regulamin.

Mając na uwadze powyższe za wadliwą należy uznać regulację zamieszczoną w § 15 ust. 1 pkt 3 i 4 regulaminu zgodnie, z którą: „3) zabrania się mycia pojazdów w miejscach publicznych, 4) zabrania się odprowadzania powstających ścieków do ziemi lub cieków i zbiorników wodnych”.

Upoważnienie ustawowe do określenia wymagań w zakresie mycia i naprawy pojazdów nie jest równoznaczne z wprowadzeniem zakazu. Sformułowanie ustanawiające zakaz stanowi nieuzasadnione naruszenie delegacji ustawowej, zgodnie, z którą Rada Gminy upoważniona jest jedynie do wskazania wymogów dopuszczalności mycia i naprawy pojazdów na terenie nieruchomości (wyrok WSA z 16.09.2015 r. II SA/Łd 386/15).

W § 19 regulaminu postanowiono: „Psy ras uznawanych za agresywne w rozumieniu odrębnych przepisów oraz ich mieszańce mogą być wyprowadzane wyłącznie przez osoby pełnoletnie – na smyczy i w założonym kagańcu”.

Zdaniem organu nadzoru powyższy przepis regulaminu nie uwzględnia indywidualnych cech osoby wyprowadzającej psa. Nie można wykluczyć sytuacji, że osoby młode, o większej sprawności fizycznej są w stanie sprawować skuteczniejszą kontrolę nad wyprowadzającym psem, niż osoba spełniająca niedookreślone kryterium dorosłości, lecz schorowana czy niedołążna.

Z kolei w § 26 ust. 1 regulaminu, Rada uchwaliła, że „Obowiązkową deratyzacją objęty jest obszar całej Gminy”.

Tymczasem celem upoważnienia z art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy do wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji było zobligowanie rad gmin do wskazania konkretnych obszarów w obrębie właściwości gminy, które ze względu na realizowane tam funkcje, bądź inne okoliczności wymagają poddania ich obowiązkowi deratyzacji, a nie tak jak to uczyniono w niniejszej sprawie - do objęcia tym obowiązkiem całej gminy, wszystkich obiektów znajdujących się na terenie poszczególnych nieruchomości i w konsekwencji wszystkich właścicieli nieruchomości na jej terenie (vide: wyrok WSA w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt IV SA/Po 580/15, wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt II SA/Bd 964/14).

Należy zatem stwierdzić, iż w istocie w regulaminie nie zostały wyznaczone obszary obowiązkowej deratyzacji. Brak chociaż jednego z obligatoryjnych elementów regulaminu, wymienionych w art. 4 ust. 2 ustawy skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Zbigniew Hoffmann